

TENEN PÀNIC DE PERDRE
LA GRAN APORTACIÓ
ECONÒMICA CATALANA

Jaume Rocabert i
Cabruja

Sindicalista

Als cent anys de la Mancomunitat

Enguany no només commemorem els tres-cents anys de la derrota catalana, enfront de les tropes castellanes de Felip V, sinó que també commemorem el centenari del naixement de la Mancomunitat de Catalunya, el més important i seriós intent de recuperar la identitat nacional del poble català, la seva llengua, la cultura, la personalitat jurídica i política i la iniciativa popular dels catalans. Aquell intent del catalanisme polític va aconseguir –malgrat la seva precarietat política i econòmica– no només promoure un fort impuls a la somorta conscienciació dels catalans, sinó també una més que notable consecució d'objectius extraordinàriament importants per aquella hora i que, encara ara, ho segueixen sent. La Mancomunitat va tenir una vida efímera, car la dictadura de Primo de Rivera la va derogar el 1924.

TOT I LA SEVA DEROGACIÓ, el catalanisme polític havia aconseguit sembrar la fèrtil i poderosa llavor que malgrat les malaurades vicissituds viscudes des del 1924 fins als nostres dies, entre les quals el cop d'estat del general Franco (pocs anys després que Macià aconseguís recuperar la Generalitat de Catalunya durant la Segona República); els 40 anys de dictadura feixista i els 35 anys d'un autonomisme cada cop amb més limitacions competencials i financeres. A dia d'avui (quan l'instint bèl·lic i dictatorial castellà no pot forçar un nou cop d'estat), aquella fèrtil llavor de la Mancomunitat ha reeixit de nou entre els ciutadans catalans, que de manera incontestable i transversal l'han reflectit en la manifestació de l'11 de setembre del 2012 i en la via catalana del 2013, cosa que ha descol·locat de tal manera el nacionalisme espanyol que, a hores d'ara, encara no han reaccionat de manera civilitzada. Només han sabut incrementar la fòbia, els insults i el menyspreu visceral que sempre ens han tingut, tot aprovant lleis en les quals en Rajoy i el govern del PP, amb la complicitat del PSOE, ens està manifestant la seva peculiar estimació (?). L'ofec financer que, implacablement, executa Montoro, la llei Wert que pretén enderrocar el pilar

JORDI SOLER

bàsic de la nostra llengua i cultura, i el nou pla hidrològic de l'Ebre en són una petita mostra.

EL DEBAT AL CONGRÉS DE DIPUTATS del passat dia 8, on calia donar resposta a la proposició de llei per permetre convocar un referèndum consultiu als catalans, va posar de manifest la concomitància existent entre els dos partits majoritaris espanyols PP/PSOE i el seu ofuscament jurídic, que només tingueren el suport del reaccionari UPyD de Rosa Díez i el Foro As-

turias d'Álvarez Cascos. La resta de forces polítiques de la cambra no només votaren a favor de la proposta catalana, sinó que desmuntaren tota l'argumentació autista de Rajoy i Rubalcaba, desemmascarant la seva evident hipocresia i la seva absoluta manca de voluntat política i d'incapacitat democràtica.

El no del Congrés dels Diputats ha evidenciat a la comunitat internacional el baix nivell democràtic del govern Rajoy

COM QUE EL NO DEL CONGRÉS dels Diputats estava cantat, no ha de fer canviar el nostre full de ruta. El més positiu, però, és que ha evidenciat a la comunitat internacional el baix nivell democràtic del govern Rajoy, però també que, darrere les seves amenaces bíbliques, el que volen és dissimular el seu pànic a perdre la gran aportació econòmica catalana. El procés seguirà sent complicat i no mancat de les traves i dificultats que ens posarà el govern Rajoy, tot i que hi cap la possibilitat que acabi oferint-nos una pastanaga, sens dubte més tardana i garrepa que la suggerida pel pare de la Constitució Herrero Rodríguez de Miñón, l'endemà del debat.

De set en set

Isabel
Llauger

La mirada del tigre

Fa alguns mesos vaig estar convidada a la festa de casament d'una parella que es veia profundament enamorada i que va compartir, amb els que érem allà, un munt de gestos de complicitat, fet que va provocar que, durant la festa, sobrevolessi una aurèola amable i una voluntat de fer pública, amb naturalitat, aquella estimació. Va ser bonic. Van ser entranyables tots els detalls que els uns i els altres varen tenir demostrant, sense pudor, el seu amor. Entre les paraules que es varen dedicar els protagonistes, va haver-hi una intervenció que recordo especialment: la del pare de la núvia. L'orgullós i emocionat progenitor va parlar del fet que aquell jovent tenia, i (important) no havia de perdre mai, la mirada del tigre. Una mirada de valentia, de força, de coratge, de prudència..., una mirada que calia cuidar i cultivar i que feia que, principalment aquell dia, fossin aquelles noves generacions els personatges de la festa.

Vaig pensar que tenia raó però que la mirada del tigre no és té de manera gratuïta. Que no és patrimoni intrínsec ni de joves ni de grans i que no pertany a ningú per defecte. Vaig entendre que quan es posseeix, i forma part del bagatge personal de cadascú, s'ha de saber cuidar i cultivar. Que aquest esguard ha de ser salvatge, altiu i poderós però que sobretot cal que sigui (perquè si no no val res), a la vegada, també humil, prudent i generós.

Que saber cuidar allò que tens, vetllar perquè no trontolli, i lluitar pel que vols ha d'anar acompanyat d'una voluntat desinteressada i àmplia d'aglutinar camades, persones, voluntats i mons que no siguin només els teus. Que si no ho fas així, amb els anys, en lloc de tornar-te valent i respectat no seràs capaç de netejar-te les lleganyes que ompliran els teus ulls i t'equivocaràs allà on fixis les pupil·les. Si recordem que *La mirada del tigre* també és el títol d'una cançó que va ser escrita a petició de Sylvester Stallone per a la pel·lícula *Rocky III* entendrem que, de tant en tant, quan ens cal fer una catarsi per renovar o defensar allò que volem, hem de recórrer, com va fer el derrotat Rocky per remuntar, a una felina (però amorosa) manera d'observar el món.

EN
SÍSIF

Jordi
Soler

